

*Uykusuz
Geceler*

Anna Campbell

Çeviri
Pelin Savtak

epsilon®

*Yazma macerasını bir şölene çeviren sevgili arkadaşım
Annie West'e!*

1

Londra

Nisan 1827

Ranelaw Markisi Nicholas Challoner, düşük gözkapklarının altından, beyaz elbiselerin kar fırtınasını andıran dönüşlerini inceledi. Sosyeteye ilk kez giren kızlar için yapılan bir balo, cemiyetin onun gibi adı çıkmış bir adamla karşılaşmayı beklediği son yerdı. Böylesine kötü şöhretli birinin, bunun gibi saygıdeğer topluluklarda bulunmaması gerektiğini bilmesi gerekirdi.

Gelişiyile birlikte karşılıklı gevezelikler yerini sessizliğe bıraktı. Ranelaw telaş ve heyecan yaratmaya alıştı. Dikkatini ne merak ne de hoşnutsuzluk dağıtabilirdi. Orkestra bir *trite écossaise* çalmaya başlarken, o da gözlerini odada dolaştırarak avını aramaya başladı.

Ah, evet.

Yorgun bakışları hedefinin üzerinde kilitlendi.

Genç kız beyazlar içindeydi. Elbette. Beyaz, saflığı simgeliyordu. Bu panayır yerindeki alıcıları, hiçbir insan elini onu kirletmediğine ikna ediyordu.

Ranelaw Markisi, Bayan Cassandra Demarest'in bu vaadinin bir yalandan ibaret olmamasını garanti altına alacaktı. Bugünlerde Ranelaw'ı hiçbir şey fazla heyecanlandırmıyordu ama kurbanını düşündüğünde içinde bir tatmin duygusunun kıpırtılarını hissediyordu.

Şaşkınlığın yol açtığı kısa sessizlikten sonra salondaki şamata tekrar başladı. Anlaşılan Ranelaw'ın buradan başka bir yere ait olduğunu düşünen tek kişi kendisi değildi.

Evet, buradan başka bir yere, yeraltında alev alev yanan bir yere mesela.

Konuklar endişelenmekte haklılardı; Ranelaw ruhunda kargaşa taşırdı.

Onu incelerken dudaklarına günahkâr beklentisinin gülümsemesi takıldı. Ta ki siyahlar içinde bir figür ilgi odağı ile arasına girip görüşünü engelleyene kadar. Kaşlarını çatarak, yanında konuşan Vikont Thorpe'a döndü.

“Buna hazır olduğuna emin misin sevgili dostum? Bu kızlar sana soğuk bakışlar atıyorlar ve sen hâlâ Bayan Demarest'i dansa kaldırmadın.”

“Bir erkek, her şeyden önce olgunlaşmalıdır Thorpe.” Ranelaw bakışlarını yeniden avına yöneltti. Derken avını incelemesini engelleyen siyah figürün kolay tarif edilemeyen bir yüze sahip, uzun boylu bir kadın olduğunu fark etti. En azından görebildiği kadarıyla, koyu camlı gözlüklerinin ve sallantılı çirkin süslemeleri olan dantel başlığının ardında tarif edilemeyen bir yüzdü bu.

Thorpe alaycı bir şekilde, “Sevgili dostum, Bayan Demarest seninle konuşmayacak bile,” dedi.

Ranelaw'ın gülümsemesi küçümsemeye dönüştü. “Ben İngiltere'deki en zengin adamlardan biriyim ve so-
yum Büyük Fetih'e kadar uzanır.”

Thorpe etkilenmemiş bir tavırla homurdandı. “Utandırmak için her şeyi yaptığın o soyun... Bu flörtleşme he-
sapladığın gibi olmayacak, değerli arkadaşım. Bayan De-
marest krallığın en korkutucu şaperonuna sahip. Kızcağınızı
kandırabilirsin ama gözü pek Bayan Smith, sen daha pen-
çelerini kızın servetine uzatmadan senden kurtulacaktır.
Hatta bahse girerim, o servetin kokusunu bile alamazsın.”

Ranelaw dürüstçe, “Bayan Demarest'in servetiyle ilgi-
lenmiyorum,” dedi. “Ayrıca eminim sen de Bayan Smith
gibi basit bir kız kurusunun beni engelleyebileceğine
inanmıyorsundur. Kahvaltıda şaperon yerim ben.”

Öğle ve akşam yemeklerinde fahişeler, dullar ve başka
adamların karılarıyla karnını doyurur, çok daha tatmin edi-
ci sonuçlar alırdı. Hayatı boyunca güvendiği şeyler sayılı
olsa da o ilk çarpıcı cinsel deneyiminden sonra, bir kadının
bedeninde bulduğu anlık hazza hep inanmıştı. Sevgilileri-
ni sık sık hayal kırıklığına uğratabacak bir şekilde, onlardan
başka bir şey talep etmezdi.

Thorpe'un gözleri açgözlülükle parladı. “Yüz gineye
bahse girerim, sen daha reveransını yaparken Bayan Smith
kulağından tuttuğu gibi seni oradan uzaklaştıracaktır.”

“Yüz mü? Kesin bir durum için çok küçük bir risk. Biz
şunu beş yüz yapalım.”

“Pekâlâ.”

Leydi Wreston yeni gelen konukları karşılamak için ka-
labalığın arasından ilerledi. Thorpe, halasının Ranelaw'a
bir balo davetiyesi yollamasını sağlamıştı. Bununla bera-
ber, kadın Ranelaw'ı gördüğüne çok memnun olmamış
gibiymi.

Yazık. Oysa dün akşamüstü Ranelaw'la yazlık evinde görüşürken çok memnun görünüyordu. Hatta yarım saat sonra, külotu ayak bileklerine inmiş ve o meşhur teninde ateşli bir kızarıklık belirmiş haldeyken çok daha memnun bir görüntü sergilemişti.

Haz veren sırları bir yana, kadınlar çok kaprisli varlıklardı.

Ranelaw alımlı ev sahibesinin yanından, Cassandra Demarest'in tekrar görüş alanına girdiği yere doğru baktı. Bir hafta önce Londra'ya gelişinden beri kızı takip ettiriyordu ve kendisi de belli bir mesafeden izlemişti. Çekici bir parçaydı. Sarışın. Zarif bir beden. Ranelaw, daha önce kızın yüz ifadesini net bir şekilde izleyebileceği kadar yakınında bulunmamıştı. Şüphesiz, bu yüz de balodaki tüm bakirelerin çehresinde ışıldayan o dalgın tatlılığı taşıyor olmalıydı.

Tabii şaperonları hesaba katmazsa.

Ranelaw dikkatini tekrar, dışı bir kuzunun üzerine eğilmiş koruyucu bir ağaç gibi Bayan Demarest'in üzerine titreyen kadına çevirdi. Şaperon da onun düşüncelerini ilahi bir şekilde okuyormuşçasına yerinde kaskatı kesildi. Kafasını kaldırıp gözlerini Ranelaw'ın üzerine sabitledi.

Salonun öbür tarafında ve gözlüklü olmasına rağmen bakışlarının alev alev yandığını hissediliyordu. Şiddetli, tereddütsüz ve inceleyen bakışlar. Büyüleyici bir yanı kesinlikle yoktu ama Ranelaw kendini başka bir yere bakamaz halde buldu. Esrarengiz bir biçimde, etraftaki kakofoni, yerini beklenti dolu bir sessizliğe bıraktı.

Açıķça ortadaydı ki bu kadın ona meydan okuyordu.

Derken kadın yanındaki kızın bir sorusuna cevap vermek için döndü, bu sırada tombul bir hanım olan Leydi

Wreston yeni konuklarını aceleyle içeri aldı ve o bir an süren hasmane tavır dağılıverdi.

Bu dile dökülmemiş hiddetten dolayı esrarengiz bir şekilde canı sıkılan Ranelaw, ev sahibesine selam vererek Demarest ailesinin kadın vârisiyle tanışmayı dilediğini belirtti. Leydi Millicent Wreston ani kırgınlığını gizleyemese de yaşadıkları dünyanın kurallarını biliyordu. Kızlar önce evlenmek, sonra da yatağa atılmak için doğardı. Bu şeref bekâr erkekler nail olurdu. Şehvet düşkününü bekâr erkeklerin bile yasal bir kadın vârise ihtiyacı vardı.

Ranelaw bir izdivaca niyetli olsa da arsız arzuları için saygınlığa pek nadir başvururdu. İkiyüzlülük düzenli bir şekilde işlediği günahların arasında bulunmuyordu, en azından kendini kandırmaya yanaşmazdı. Planladığı şey için cehennemde yanacağını biliyordu. Cassandra Demarest, onun için çizdiği kaderi hak etmeyen masum bir kızdı. Ama üzerinde çalıştığı şey, bu genç kızın amaçlarına mükemmel bir şekilde uyduğunu göz ardı edemeyeceği kadar önemliydi. Vicdan meselesi yaparak cesaretinin kırılmasına izin veremezdi.

Vicdan ve o, çok uzun zamandır iki nazik yabancıydılar.

Bayan Demarest'in her hareketini izlerken, ev sahibesinin kibrini alttan almaya devam ediyordu. Kız dansa kalkmayı kabul etmiş ve partneri de onu şimdi ürkütücü şaperonuna teslim ediyordu. Şaperon, modası en az beş sezon geçmiş o soluk siyah ve bol elbisesinin içinde uzun boylu klasik bir kadındı.

Daha sonra Cassandra Demarest bir şeyler söyledi ve zerre ilgisini çekmeyen Bayan Smith gülümsedi.

Vê birdenbire ilgi çekici olmaya başladı.

Ranelaw'ın nefesi karnına bir yumruk yemişçesine ke-sildi.

Gülünç, gerçek, ilgi uyandırıcı. Kız kurusunun mü-kemmel bir ağzı vardı. Ona yaklaştıkça Bayan Smith'in o kadar da yaşlı bir kadın olmadığını fark ediyordu. Cildi, şafak vaktinin pembesi gibi yumuşak bir renkte, pürüz-süz ve kırışksızdı. Kendini, o çirkin gözlüklerin ardındaki gözleri merak eder bir hâlde buldu.

Tanrı aşkına, neyi vardı böyle?

Çirkin şaperon istek uyandıran özelliklere sahipti. Peki bu niye umrundaydı? Onun avlayacak başka balıkları var-dı. İntikamın demirden ağlarına dolaşıp kalacak masum bir av.

Leydi Wreston tanıştırma faslını üstlendi. "Lord Ranelaw. Sizi Somerset, Bascombe Hailey'den Bay Godfrey Demarest'in kızı, Bayan Cassandra Demarest'le tanıştıra-bilir miyim? Bayan Smith ona eşlik ediyor."

Ranelaw gözünün ucuyla, sanki tehlike kokusu almış gibi doğrulan şaperonu izledi. Yanakları kızaran ve çekici bir reveransa girişen kızıdan daha uyanıktı.

"Memnun oldum Bayan Demarest," dedi, kızın eldi-venli eline doğru eğildi ve eşliğindeki aksi kadının fark edeceğini bildiği bir reveransla mırıldandı.

"Lordum." Cassandra Demarest'in etkileyici yüzünü çevreleyen gür dalgalarından daha koyu bir altın renginde, uzun ve çocuksu kirpikleri vardı. Bayan Smith gölgelerin arasında Ranelaw'ı inceliyordu.

Doğal bir cazibesi var.

Şaşırmamıştı ya da bir güzelliği keşfettiğine de inana-mıyor falan değildi. Genç kız bir nergis gibi ışıldıyordu.

Şaperonun dik bakışları altında cildi karıncalanmaya başladı. O Bayan Smith kargasına lanet olsun. Hedefine odaklanmaya ihtiyacı vardı, onaylamayan, önemsiz bir kız

kurusuna değil. Yine de her geçen saniye şaperonla ilgili yaş tahmininde bir azalma söz konusuydu.

“Bu dansı bana lütfeder misiniz?” Vals başlıyordu.

“Memnuniyetle- ”

Bayan Smith araya girdi. “Üzgünüm Lord Ranelaw fakat Bayan Demarest’in babası valsi kesinlikle yasaklamıştır. Küçük hanım yemekten sonra toplu dansa katılacak.”

Ejderha kadının sesi hiç de üzgün çıkmamıştı. Kendisinden çok daha yüksek mevkide bir erkeğe çıktığı düşünülürse, o boğuk sesi şaşırtıcı şekilde kesindi.

Bayan Demarest sesinde uzlaşmacı bir tavırla, “Toni, eminim babam bu şartlar altında ses çıkarmazdı,” dedi.

Toni -bu ciddi tablo için ilginç bir şekilde fazla tatlı bir isimdi- sarı kaşlarından birini kaldırdı. “Babanın kurallarını biliyorsun.”

Bayan Demarest belli ki tatlı dille kendi bildiğini yapmaya alışık. Ranelaw çocukça bir isyan için hazırlıklıydı fakat bu kız durumu iyi niyetle çözecek gibiydi. Görünen o ki iki kadın hakkında da yanılmıştı. Bayan Demarest tam anlamıyla bir aptal değildi. Kız kurusu ise beklenmedik şekilde umut vadeliydi.

Ne kadar ilginç.

Diğer insanlar gruba dahil oldu. Takdimler yapıldı ve şaperon korumacı bir edayla beklemeye geçti.

Akıllı bir şaperon.

Thorpe, Bayan Demarest’e Somerset’teki ortak tanıdıklar hakkında sorular sorarken Leydi Wreston uzaklaştı. Thorpe memleketin yarısıyla akrabaydı ve akraba olmadığı herkes değerli bir dostuydu. Bu sorular ertesi güne kadar sürebilirdi. Bir anlık dikkat dağınıklığından faydalanan Ranelaw, şaperon hanıma yanaştı. Düşündüğünden daha

uzun boyluydu; yatakta ona kusursuzca uyum sağlayabilirdi.

Bu düşünce de hangi cehennemden çıkmıştı böyle?

“Bütün uygun centilmenleri korkutursanız kızın şansını kalmayacak Bayan Smith.” Müzik ve diyaloglar alaycı yorumunu güçlkle ona taşıdı.

Bayan Smith geri çekiliyordu ki vazgeçti. Lord Ranelaw onun kendini savunmasına olmasa da cesaretine saygı duyduğunu fark etti. Şaperon bakışlarını, Ranelaw’ın itici bulduğu bir şekilde Thorpe’nin şakalarından birine kıkırdayan Bayan Demarest’e yoğunlaştırdı. Ona sahip olurken de böyle gülebilecek miydi? Bunun muhtemel olmasından korktu.

“Lordum, umarım dürüst olmama izin verirsiniz,” dedi Bayan Smith sertçe.

Ejderha kadının ne söylemek istediğini tahmin ediyordu Lord Ranelaw. Leydi Wreston onu Bayan Demarest ile tanıştırtırken yalnızca dehşetle bakmıştı. Şanı herkesçe bilinirdi ve bu, baştan çıkarmada en güvendiği silahıydı. Genç kızlar onun bu vahşiliğini acınası biçimde romantik buluyorlardı.

Aptal kuklalar.

“Ya vermezsem?” diye yumuşak bir tavırla sordu.

“Yine de kendimi konuşmaya mecbur hissedirdim.”

Tamamen sahte bir bıkkınlıkla, “Ben de öyle düşünmüştüm,” dedi Lord Ranelaw. Birçok kişi ondan hoşlanmazdı ve çok azının bunu onun yüzüne söyleyebilecek cesareti vardı.

“Hakaret olarak almayın lordum, fakat bana göre ne bir centilmensiniz ne de evlilik için uygunsunuz. Niyetiniz

onurlu olsa bile -ki bundan şüpheliyim- Bayan Demarest Ranelaw Markisi'nden daha iyilerine layık.”

Lord Ranelaw kahkahalara boğuldu. Bu sıkıcı balo salonuna girdiğinden beri verdiği ilk doğal tepkiydi.

Bu kadın çok cüretkârdı. Hem de şüphe götürmez bir şekilde. Tereddütlü ilgisi birden kararlılığa dönüştü. Bayan Demarest'e sahip olacaktı. Sorgusuzca. Üstelik bu iş bitmeden şaperonuna da sahip olacaktı.

O çirkin elbiseyi üzerinden sıyrıp atar, arkadan bağlanmış saçlarını çözerdi, ta ki saçları omuzlarına dökülene dek. Onun el değmemiş memelerini öper, bir erkeğin okşamağının tadını çıkarmayı öğretirdi.

Kendine, bu kız kurusunun oynadığı oyunda beklenmedik bir ödül olduğunu anımsattı. Ne var ki içgüdüleri bunu kabul etmiyordu. Şu anda içgüdüleri geçkin bir kadın tarafından bir av bıçağı keskinliğinde bileniyordu.

“Kelimelerle oynayamıyorsunuz Bayan Smith.”

“Hayır yapmıyorum,” dedi sakince.

Bu kadın hâlâ neden uzaklaşmıyordu? Ne kadar tehlikeli olduğunu bilmiyor muydu?

Arpa şerbeti taşıyan bir uşak tepsiyle yanından geçti. Lord Ranelaw o aşırı tatlı içeceği hiç sevmezdi. Lanet olsun, o gerçek bir içki istiyordu. Tabii bir de aptalca bir şeyler yapmamak. Tanrı aşkına, beceriksiz bir seks uzmanı gibi davranmıştı ona. Ahmak suratlı bir kız kurusunun onu amacından saptırmasına izin veremezdi.

Yalnız bu kız kurusu o kadar yakın duruyordu ki Lord Ranelaw onun kokusuyla sersemledi. Tam ve temiz olan, masumiyeti işaret eden bir kokuydu.

Elbette öyleydi.

Alçak sesle, “Zorlu bir düşman edindim,” dedi.

Bayan Smith hâlâ ona bakmayarak omuz silkti. “Bakış-larınızı başka bir varise saklayın Lord Ranelaw.”

“Bu kibirli leydimin bir emri mi?”

En sonunda kadın bakışlarını ona dikmişti. Koyu camlı gözlükleri gözlerini belirsizleştirse de marki onun çenesi-nin inatçı kıvrımını seçebiliyordu. “Buna bir meydan oku-ma bile denemez.”

Lord Ranelaw alışılmamış bir dürtüyle yeniden gülmek istedi. Bu kadının onu oradaki herkesten daha iyi tanıdığı gibi garip bir kaniya varmıştı. “Neden olmasın?”

Ağzının kenarındaki ifade sadece Ranelaw’ın dikkatini onun dolgun pembeliğine çekmeye yaramıştı. Kız kuru-su bir şaperonun bu kadar öpülesi dudaklara sahip olmaya hakkı yoktu.

Onunla tanıştıktan sonra Cassandra Demarest’i yatağa atma isteği can sıkıntısına dönüşmüştü. Bununla beraber, Bayan Smith’in sevimli fakat çıkışan ağzını tutkulu öpü-cüklerle kapatma ve kalçalarını avuçlama fikri beklentiyle titremesine neden oluyordu. Sorun çıkaran kadınları çok nadiren çekici bulurdu ve Bayan Smith’in cılız bedeninin her yeri sorundan ibaretti.

Yılların tecrübesi, bunun gibi rahatsız edici tepkile-ri saklamasına yardımcı olurdu. Bir kaş hareketi yaptı ve karşısındaki kadını iç çamaşırlarına kadar rahatsız edecek üşengeç bir ağırlıkta konuştu. “Biliyorsunuz, bir uşağın çok az üstünde bir hanım için oldukça küstahsınız.”

Lanet kadın yine arkasına bakmadı. Kendine güveni ne-redeyse kendisinininki kadardı. Kimdi bu? “Sadece küstah mı? Ne kadar üzücü, oysa özellikle aşağılamaya çalışmış-tım lordum.”

Bu kez kahkahalarını bastıramadı. Ne kadar soylu olur-

sa olsun, Őimdiye kadar hiĒbir kadın ona meydan okumamıŐtı.

Bayan Smith bu hususta canlandırıcı bir deĒiŐiklik yaratmıŐtı.

Belki de bu yüzden onu bu kadar Ēekici buluyordu. Sivri dilli ve giyim zevki olmayan, uzlaŐılmaz birine karŐı ilgi duymasının bir aĒıklaması olmalıydı.

İpeksi bir sesle, “Bayan Smith,” dedi. “EĒer beni vazgeĒirmek gibi bir planınız varsa, korkunĒ bir Şekilde baŐarısız olmaktadır. Sizin hakkınızdan gelme beklentisi dayanılmaz.”

Bu Őözlere cüretkâr bir tavırla burun kıvırdı. “Herkesin bildiĒinden daha iyi bir adam olduĒunuzu kanıtlayın ve baştan Ēıkarmalara boyun eĒmeyin Lord Ranelaw.”

Markinin dudaklarına bir gülümseme yerleŐti. Bu kadın ona keyif veriyordu. Limon kremalı pasta gibiydi. VazgeĒilmeyecek kadar keskin ve ferah bir tattı. Onu yataĒında istiyordu.

“Baştan Ēıkarmaya karŐı koymak imkânıdır. Ona bu yüzden baştan Ēıkarma denir.”

“Siz bilirsiniz.”

TakinabildiĒi en Őehvetli ifadeyle vurgulayarak, “Bayan Smith, benim bildiklerimi bilerseniz Ēok ŐaŐırırdınız. İnanın, deneyimli bir adam pek Ēok Şey yapabilir,” dedi.

Gözlüklerin ardındaki susturucu bakıŐın gücünü hissetti. Bu kadını baştan Ēıkarmak bir leoparı evcilleŐtirmek gibi olurdu. Bayan Smith alaycı Őözlere sarf ediyordu olabilir-
di ama bir ustanın eĒitimiyle uysallaŐacaktı.

“Lord Ranelaw,” dedi terslenerek.

O sivri dilin keskinliĒi markiye Ēılgınca heyecan veri-

yordu. Onu buradan götürememesi ve dilini başka amaçlar için kullanmayı öğretememesi ne kadar acıydı.

Zavallı kadın onun aklından geçenleri okuyabiliyor olsa felç geçirirdi herhalde.

Bununla beraber, bir şeyler gözü pek Bayan Smith'in canının sıkılmış olduğunu söylüyordu. Onun şaperonlarının ejderhası olarak bilindiğine şüphesi yoktu. Ranelaw ise kendisini Aziz George olarak gizlemeyi çok iyi becerirdi. Ve Aziz George, hem bakireye hem de canavara sahip olacaktı.

“Toni?”

Cassandra Demarest'in şüpheli sesi, düşman hattına girmiş bir el bombası gibi onun ve şaperonun gerginliği arasında patladı. Marki tedirgince toparlandı, bakışlarını onda büyük ilgi uyandıran kız kurusundan aldı. Kendini ve Bayan Smith'i bütün bakışların ilgi odağı halinde buldu, üstelik bu bakışların çoğu dedikodu ve merak barındırıyordu.

Kahretsin, bu istediği son şeydi. Şaperonu hakkındaki son kararı tamamen kişisel bir meseleydi ve gündemde Demarest kızına olan ilgisiyle yer almak istiyordu.

Bayan Smith'in güzel, soluk teni utançla kızardı. Eldivenli elleri süssüz, siyah çantasını hınçla kavradı, marki onun aslında kimin boğazına sarılmak istediğini çok iyi biliyordu.

Bir yardımcının işi güvenilirliğiyle ölçülürdü ve adı çıkmış Ranelaw Markisi ile yapacağı uzun bir konuşma Bayan Smith için iyi değildi.

“Cassie, bir şey mi istedin?” Ranelaw onun sesini normal tutmak için ne kadar uğraştığını fark etti.

Cassandra takdir edilesi şekilde, şaperonunun hatasına

kızmış değil sıkılmış görünüyordu. “Bradhams müzikali için davet alıp almadığımızı merak ediyordum.”

Bayan Smith’in rengi değişti. O anda cildi kızarıırken, Ranelaw’ın şüpheleri kesinlik kazandı. Karşısındaki yaşlı bir kadın değildi. O koyu camlı gözlüklerin ardındaki kişi gençti. Genç ve bir erkeğin onu kapması için fazlasıyla uygundu.

Kendisi gibi bir erkeğin kapması için...